No. 870 Zaterdag 1 September 1900. 17de Jaargang.

AMIGOE DI CURACAO

WEEKBLAD VOOR DE CURAÇAOSCHE EILANDEN.

Dit Blad verschijnt elken Zaterdag.
Abonnementsprijs voor Curaçao, Bonaire en Aruba per drie maanden fl. 2,— met vooruitbetaling.
Voor het Buitenland per jaar fl. 10,—
Afzonderlijke nummers fl. 0,20.

BUREAU VAN DIT BLAD
PLEIN CONCORDIA N°. 129, PIETERMAAI.

E Courant aki ta sali toer dia Sabra.
Su prijs di abonnement ta fl. 2,— pa tres luna pagar padilanti.
Pa lugarnan foi Curaçao, Bonaire i Aruba fl. 10,— pa anja.
Un number sol fl. 0,20.

Curaçao, 31 Augustus.

HET EUROPEESCH CONCERT.

Na de gebeurtenissen in de Spaansche koloniën, in Zuid-Afrika en nu weer in China, zal zeker niemand meer zoo onnoozel zijn om eenige waarde te hechten aan het zoogenaamd Europeesch concert.

Dit concert of de samenwerking der mogendheden zou ten doel hebben het bewaren van het onderling evenwicht tusschen de onderscheiden staten, zoodat niet de eene door willekeurige machtsoverschrijding een gevaar zou opleveren voor zijn buurman en daardoor voor den vrede van Europa in 't algemeen.

Welnu, wij hebben gezien dat die zoo hoog geroemde samenwerking in het belang van den wereldvrede, die op de Haagsche vredesconferentie haar schoonste bekroning heette te zullen vinden, eenvoudig neerkomt op......Gods water over Gods akker te laten loopen, ten einde in het troebele nat zooveel mogelijk naar eigen voordeel te kunnen visschen.

[illegible] hebben de mogendheden in de laatste jaren het stuitendste onrecht en de schromelijkste gruwelen aangezien, zonder dat de meest schokkende, de bloedigste gebeurtenissen eenige storing vermochten te brengen in de liefelijke harmonie van het concert.

Terwijl in Armenië bij honderdduizenden Christenen koelbloedig werden vermoord, bleven de christelijke machthebbers als om strijd coquetteeren met den „groot-moordenaar", die door den edelen, humanen keizer Wilhelm nog zijn lieven "vriend" genoemd wordt!

Terwijl de overmachtige Yankee. onder de tastbaarste voorwendsels, het zwakke Spanje van zijn kostelijke overzeesche bezittingen beroofde; terwijl het trouwelooze Albion twee kleine onafhankelijke staatjes, die niemand iets in den weg legden, uit onverzadelijke gouddorst eenvoudig overweldigde, vond geen der groote mogendheden het de moeite waard, daartegen met een enkel woord in verzet te komen. Laat maar loopen, zoo scheen men te denken; men kan nooit weten hoe een stuivertje rollen kan: als ik de kans schoon zie, zal ik er voor me zelf allicht een voordeeltje uit kunnen kloppen.

Zelfs op het oogenblik, dat de gezanten en onderdanen van alle mogendheden samen in Peking werden vermoord of minstens aan dreigend levensgevaar blootstonden, kan het Europeesch concert het blijkbaar kalmpjes uitzingen en blijft het liedje van verlangen neuriën.

Er worden groote oorlogsschepen met troepen naar de Chineesche wateren gezonden, o zeker; maar angstvallig wordt toegekeken of de een niet wat meer manschappen aan land zet dan de ander: hij mocht zoodoende eenig overwicht in gindsche verre streken oefenen ten koste van zijn mededingers.

„Naijverig zien allen elkaar op de vingers, opdat toch de een de hand niet wat verder moge uitstrekken dan zijn buurman; en ondertusschen staan de Europeanen in China, ondanks de machtige beschermers, waarop zij zich kunnen beroepen, duizend doodsangsten uit.

Opmerkelijk zijn in dezen stand van zaken de uitingen van de Russische pers. Zij onthullen ons de politiek van de groote mogendheden, met name van Rusland, hetzelfde Rusland notabene, vanwaar indertijd het edelmoedige ontwapenings- en vredesvoorstel uitging!

Ofschoon bijna alle Russische bladen artikelen met sympathie-betuigingen wijden aan den vermoorden Duitschen gezant, laat de *Novoje Vremya* zich zelfs door die daad van fanatisme er niet toe brengen, haar gereserde houding te verlaten. Het blad bepaalt er zich toe te erkennen, dat de toestand van alle Europeanen in Peking zeer gevaarlijk is. Verder zegt het blad:

„Daar Rusland niet met China in oorlog is, maar slechts vecht tegen een oproerig gedeelte van het volk, moet het de ontwikkeling der gebeurtenissen afwachten en terzelfder tijd alle noodige stappen doen, om onverwachten voorvallen het hoofd te kunnen bieden. Dat dit de te volgen weg moet zijn, wordt aangetoond door de mobilisatie van troepen in het Amoergebied en door het oproeren van de Siberische reserven."

De *Moscow Viedomost* zegt te gelooven, dat Groot-Brittannië en Japan tegen Rusland samenspannen en waarschuwt Rusland een waakzaam oog op zulk een verbond te houden.

„Bij het regelen der moeilijkheden in China moet Rusland te voorschijn treden, toegerust met al zijn kracht en met de volle erkenning van zijn aanspraken, zoodat alleen reeds de glorie van zijn onverwinlijke macht alle pogingen, om zijn wettige belangen te schaden, mogen worden afgeweerd."

De *Svet* doet een beroep op de Europeesche diplomaten, opdat zij den toestand in China thans zullen beheerschen.

„Het is nu het oogenblik voor alle mogendheden en in het bijzonder voor Rusland, om het onbetwistbare feit te erkennen — schrijft genoemd orgaan — dat er in China geen plaats is voor Groot-Brittannië; dat de tijd gekomen is om aan de Engelsche winzucht paal en perk te stellen en 't gunstig oogenblik daar is, om de zwakheid van Engeland te doen uitkomen als de lange rekening met dat rijk te vereffenen. Het noodlot heeft het in de handen van Rusland gegeven. Nooit was de stand van zaken zoo ongunstig voor Groot-Brittannië, nooit was dat rijk zoo hulpeloos. Het lot geeft ons nu de mogelijkeid, om de kunstmatige macht van Engeland omver te werpen, zonder oorlog te voeren."

Zoo wreekt zich ten slotte toch het schandelijke spel en krijgt ieder op zijn beurt zijn trekken thuis.

Ditmaal zal het Engeland moeten ontgelden; nu, het heeft sinds lang wat verdiend.

Duitsche en Fransche missionarissen.

Duitschland staat, wat het getal arbeiders op het veld der Missiën en wat financiëele offers betreft, tot dusver niet op gelijke lijn met Frankrijk.

Tegenover de 7745 Fransche missionarissen en 9150 Fransche nonnen, die zich in de verschillende Missielanden met geloofsverkondiging en allerlei liefdewerken bezighouden, kan het katholieke Duitschland, volgens de verbeterde opgave van Kannengieser, stellen hoogstens 1300 missionarissen en 1000 nonnen. Draagt Frankrijk ruim zes millioen frank bij in de kas der Missie-vereeniging, de bijdragen uit Duitschland bedragen niet meer dan 1.800.000 frank. Ook indien men in aanmerking neemt, dat het getal der katholieke gedoopten in Frankrijk dubbel zoo groot is als dat in Duitschland, blijven de verschillen aanmerkelijk.

Het is aan Kannengieser in Duitschland zeer kwalijk genomen, op deze verschillen gewezen te hebben. Aan-

Feuilleton.

„Mij is de Wraak."

In het begin der maand Juni van het jaar 1502 naderde Columbus met vier kleine schepen de haven Santo Domingo in Amerika. Het was de vierde en laatste reis, die de held naar het nieuwe werelddeel ondernam. Zorgen, kommer en bovenmenschelijke inspanning hadden den krachtigen man het indrukwekkende zijner gestalte ontnomen, zijn ijzeren wil hadden zij echter veeleer gestaald dan verzwakt. De onder het zware juk des levens gebogen man putte zijne groote kracht in eene gelaten en kalme overgeving aan Gods H. Wil.

Columbus stond op het dek en tuurde naar het heerlijke eiland, waarnaar zijne schepen koers zetten en dat daar voor hem lag, in zijne betooverende pracht en schoonheid, bestraald door het vriendelijke zonlicht. Hij was in gepeinzen verzonken en herdacht, hoe hij de laatste maal — in ketenen geboeid — dit eiland verlaten had.

Bobadilla, 's konings gunsteling en Columbus' doodsvijand, had den kortzichtigen, onzelfstandigen vorst weten te misleiden: Columbus werd van zijn stadhouderschap ontslagen en Bobadilla, die van bewind en zeewezen hoegenaamd geen verstand had, maar die des te vertrouwder met bedrog en arglist wist om te gaan, was door den zwakken koning als zijn opvolger aangewezen. Deze minachtende en vernederende bejegening griefde des te meer, daar zij berustte op losse verdenkingen, valsche voorstellingen en verdachtmaking van de zijde van Bobadilla en diens aanhangers. Bobadilla had tevens van den vorst gedaan gekregen, dat deze zijne handteekening plaatste onder stukken en oorkonden, die nog geheel onbeschreven waren, zoodat hij hiervan gebruik maakte, om bevelen uit te vaardigen, waartoe hij zich, „in naam des konings" machtigde.

Columbus herdacht, hoe Bobadilla, de grootste verrader van zijn land en vorst, *hem* een verrader had genoemd en hem de handboeien had laten aanleggen, als ware hij de geringste galeislaaf. Toen had Columbus zich niet meer kunnen noch willen bedwingen en toornig uitgeroepen: „De Heer, die over zeeën en stormen gebiedt, is mijn getuige, dat ik alleen te Zijner eer gehandeld heb en mijnen koning steeds trouw en eerlijk gediend heb! Slechts Hij zal oordeelen over u en mij!"

Bobadilla had hem hierop smadelijk uitgelachen en hoonend geantwoord: „*Ik* gebied thans over zee en land, *ik*, als stadhouder van West-Indië! Gij zijt in *mijn* macht en ik zal u veroordeelen!"

En Columbus, de edele, onzelfzuchtige Columbus, was in den kerker geworpen, had tallooze, smadelijke vernederingen geduldig ondergaan en was, in boeien geklonken, naar Spanje teruggevoerd.

De edele vorstin was de eerste, die den zwaar beproefden man ter hulpe kwam.

Bobadilla werd ontzet, maar niet Columbus werd — zooals een ieder hoopte — diens plaatsvervanger, maar Ovanda, een man, die Columbus verachtte, wijl deze geen Spanjaard was.

Bobadilla bevond zich echter nog steeds in Amerika en haastte zich niet erg naar Spanje terug te keeren, niet zoozeer omdat hij 's konings toorn vreesde, dan wel omdat hij nog altijd dezen laatste op zijne hand hoopte te krijgen, om aldus Columbus' plannen te verijdelen.

Deze gedachten doorkruisten Columbus' brein, terwijl zijn schip langzaam voortging op den oceaan. Niet zonder bezorgdheid overwoog hij, of Ovanda en Bobadilla hem niet andermaal nieuwe strikken spanden. Maar *vrees* kende hij niet.

Zwijgend zette hij zich aan 't roer en vouwde biddend de handen. Al meer naderde hij de kust. De blauwe bergen teekenden zich reeds duidelijk af tegen den oever, de omtrekken der maagdelijke wouden werden waarneembaar, hier en daar ontwaarde men een eenzamen boom: ieder oogenblik kwam het land nader.

Plotseling kwam eene boot op hen aanvaren. Twee mannen stonden op het dek en wenkten, dat men hen op moest nemen. Zij werden aan boord geleid. Een hunner stelde Columbus een schrijven van den stadhouder Ovanda ter hand. Columbus verbrak het zegel, doorlas het en werd beurtelings bleek en rood.

„Is dat ernst?" vroeg hij, de mannen uitvorschend aanziende.

Zwijgend wezen dezen op het groote zegel, dat aan den brief hing.

„Gods wil geschiede!" zuchtte Columbus.

De mannen namen afscheid, bestegen hun schip en keerden terug naar de haven, vanwaar zij gekomen waren.

Columbus echter beval het roer te wenden. „Wat nu, admiraal?" vroeg de stuurman, verschrokken.

„Wend het roer, gelijk ik u bevolen heb".

vankelijk waren zijn opgaven, wat Duitschland betreft, inderdaad iets te laag. Hij heeft dit in zijn *Quelques mots d'apologie* toegegeven, doch tevens zeer ernstige redenen aangevoerd, waarom hij zijn rekening zóó en niet anders had opgemaakt. Hem was b. v. verweten, dat hij niet had meegeteld een zeker getal Duitsche priesters, die in de Vereenigde Staten zich tot eigen Congregatiën vereenigd hebben. De waarheid was, dat K. zich met verzoek om opgaven tot deze Congregatiën gewend had, doch dat dezen hem verzocht hadden, de leden er van niet te vermelden als Duitschers, in de eerste plaats wijl dit niet met de waarheid overeen zou komen [zij hadden allen het Amerikaansch burgerschap aangenomen]; in de tweede plaats, wijl uit dergelijke vermelding voor hun Congregatiën moeilijkheden konden voortspruiten.

Een tweede voorbeeld! K. had de uit Elzas-Lotharingen afkomstige missionarissen, voor zoo ver zij leden zijn van Fransche Congregatiën, ook zelven als Franschen beschouwd. — „Welk ergerlijk chauvinisme!" werd in Duitschland geroepen, doch men vergat, dat de missionarissen, welke het hier gold, in 1871 de Fransche nationaliteit gekozen hebben, hetgeen voor hen het gevolg heeft, dat zij, als zij het wagen den voet te zetten op hun vaderlandschen bodem, al zou het zijn, om een stervenden vader of moeder te bezoeken, door de Duitsche politie als „vreemdelingen" over de grenzen worden gebracht.

Bijna al zijn opgaven ontving K. van de Oversten der geestelijke Orden en Congregatiën, die zich met Missiewerk bezighouden, zelven. Afgezien van enkele vergissingen mag men dan ook zijn statistieken betrouwbaar achten, terwijl de persoonlijkheid en het geheele verleden van den eerw. schrijver er voor instaan, dat zij met eerlijkheid, zonder eenige vijandige bedoeling ten opzichte van Duitschland, werden opgemaakt.

Dat Frankrijk hier Duitschland vooruit en zelfs verre vooruit is, mag, indien men louter menschelijke redenen laat gelden, niet anders dan natuurlijk genoemd worden.

Frankrijk is reeds sinds eeuwen een koloniale mogendheid, die in Azië, Afrika en Amerika uitgestrekte territoriën bezit en heeft bezeten, die overal handel heeft gedreven, in verband daarmee sinds eeuwen staatkundige belangen heeft gehad in alle deelen der wereld en in verband daarmede bijna overal oorlog heeft gevoerd. Overal nu, waar de Franschen zijn doorgedrongen, hetzij als kolonisten, hetzij als kooplieden, hetzij als soldaten of onderzoekingsreizigers, hebben hun priesters hen vergezeld en het Kruis op den vreemden bodem geplant. Ook indien later de politieke macht van Frankrijk zich terugtrok, de missionarissen bleven, drongen zelfs in veel gevallen verder door in geheel onbezochte en onbekende streken, en wijl hun brandende geloofsijver bijna altijd met warme vaderlandsliefde gepaard ging, werden zij de hechtste steunpilaren van Frankrijks macht en invloed buiten Europa. 't Is de erkenning van dit onloochenbare feit, welke zelfs een vijand der Kerk als Gambetta aan hen, die de vervolging der kloosterlingen ook wilden uitstrekken tot de Fransche Missies, deed opmerken, „dat het anti-clericalisme voor Frankrijk geen uitvoer-artikel is."

Duitschland daarentegen is de jongste onder alle koloniale Mogendheden. Staatkundige bemoeiingen met vreemde werelddeelen heeft het tot in den allerjongsten tijd zoo goed als geen gehad. Vandaar, natuurlijk, dat de aandrang, om zeeën over te steken en het Evangelie te gaan brengen aan onbekende volken, ook bij de meest geloovige en ijverige zonen der Katholieke Kerk in Duitschland tot dusverre veel minder sterk gevoeld werd.

Hierbij voegt zich nog een omstandigheid van het allergrootste gewicht: wij bedoelen de ontwikkeling van het kloosterwezen.

Van den aanvang dezer eeuw af is in Duitschland de bloei der geestelijke Orden en Congregatiën bijna altijd en overal van overheidswege met alle kracht tegengewerkt. Nog bestaan in Duitschland geheele Rijken, zooals Baden en Wurtemberg, waar geen enkel mannenklooster wordt toegelaten en de weinige vrouwenkloosters, die er geduld worden, aan het kleingeestigste toezicht onderworpen zijn. Nog zijn geheele geestelijke Orden, die zich voor het werk in de Missiën de allergrootste verdiensten verworven hebben, van geheel het Duitsche grondgebied verbannen. Nog zijn de wonden van den Kulturkamp, die het kloosterwezen in Pruisen zoo goed als vernietigde, nog geenszins geheel genezen. Nog wordt de vestiging en de werkzaamheid van geestelijke communauteiten in Pruisen en elders in Duitschland in veel gevallen belemmerd of onmogelijk gemaakt door de altijd wantrouwende Staatsmacht. In Frankrijk dateert de vervolging en tegenwerking der kloosters [eenige op zichzelf staande gevallen uitgezonderd] eerst van de laatste twintig jaren. Het gevolg is dan ook, dat tegenover de 180.000 Fransche kloosterlingen het geheele Duitsche Rijk er niet meer dan 35- à 40.000 kan stellen.

De martelaren in China.

Over de martelingen, die de Chineezen de Christenen in China doen ondergaan, schrijft *Le Journal*: Een priester van de vreemdelingen-missie heeft de geschiedenis geschreven van de martelaren, die gevallen zijn voor hun geloof.

Het is een eentonig en lang verhaal, evenals de Oostersche liederen, waarvan de poëzie het lichaam wiegt en de ziel wakker maakt, Twee verschillende bijbelverzen komen er in voor en het geluid van een hoofd, dat valt met het gebed op de lippen, vormt het refrein van het lied.

De missionarissen, die uit Europa komen, leven en sterven, hetzij zij onthoofd of geworgd worden, evenals de eerste martelaren, die den bodem van Rome hebben gesticht.

Nog grooter misschien toonen zich de bekeerde Chineezen, die den dood en de pijnlijkste folteringen ondergaan voor een God, onbekend bij hun vaderen, voor een goddienst, waarvan zij de geschiedenis nauwelijks kennen en waarvan de grootheid hun plotseling werd geopenbaard, alsof de hemel zich geopend had en hen in staat stelde de goddelijkheid daarboven te aanschouwen.

Zij blijven gedurende jaren gevangen; zij worden niet gesterkt door eenige toespraak. En toch vinden zij op den drempel van den dood woorden, die verhevener zijn dan de kreet van een Polyeuctus. Zoo zei Pierre Ou aan zijn beulen:

„Bindt de touwen stevig vast, opdat ik terstond dood ga. Ik heb slechts twee taels, neem ze als belooning voor het geluk, dat gij mij zult doen genieten."

De nederigste worden even groot als de geletterde mandarijnen. Lees de geschiedenis van André Trong, den zijdewever. Hij is zacht, edelmoedig. Hij gaat naar de strafplaats en zijn moeder, die Christin is, vraagt of hij schulden heeft.

„Ja," zegt hij, „40 taels, die ik verloren heb bij het spelen in de gevangenis met mijn bewakers."

En de moeder woont de voltrekking van het vonnis bij, doet het hoofd van haar zoon in haar boezelaar en alvorens het te begraven, gaat ze de schuld betalen.

Welke zijn de folteringen, waaraan de Europeesche of Chineesche martelaren blootstaan? In de eerste plaats „de kooi", een vierkante kist, waarvan de bodem en het deksel gevormd worden door planken, de zijwanden door bamboe-rotting. Een meter hoog een meter vijftig breed, en hierin moet een mensch weken verblijf houden. De „ophangingskooi" is een zwaar vat zonder bodem, twee meter hoog; het bovengedeelte is bedekt met twee planken, waartusschen de hals van den ongelukkige wordt geschoven, die, aldus hangende, zeer langzaam sterft.

Dan is er het spel met de gepunte houtjes. Er zijn er voor de handen en ook voor de voeten. Men plaatst de bamboe-stokjes tusschen de vingers van den gevangene en haalt ze met een touw sterk aan.

Lange en smalle scheermessen dienen, om de huid af te stroopen.

De „bastonnade" wordt toegediend met bamboestokken; de kleine weegt een half, de groote drie kilo. Beiden zijn plat en breed. De patiënt wordt op den grond gelegd en een satelliet brengt 't bepaalde aantal slagen toe.

Het schandbord bestaat uit twee breede planken, waarin in 't midden een opening voor 't hoofd gemaakt is. Deze planken worden op de schouders van het slachtoffer geplaatst. De gefolterde kan zijn handen niet aan den mond brengen of gaan liggen. Er zijn personen geweest, die gedurende verscheidene maanden dit instrument gedragen hebben.

Een met bloed gevulde holle naald wordt gebruikt, om op de wangen figuren te teekenen, die de gepleegde misdaad voorstellen.

Een zweep, bestaande uit vier aan elkaar genaaide stukken leer, dient om een „oorveeg" te geven. Vier of vijf slagen brengen bewusteloosheid, toch gaat de beul voort; het hoofd zwelt op en de tanden breken.

De nijptangen worden gebruikt, om de huid af te trekken. Worden zij gewoon gebruikt, dan geneest de veroordeelde soms, worden zij gloeiend gebruikt, dan treedt steeds verettering van de wonde in.

Dat zijn in 't kort de martelingen, die de Christenen in China ondergaan. En toch vertrekken er alle jaren zendelingen, wetende wat hen wacht. Als eenig wapen dragen zij het Geloof, die parel, die op een avond te Jerusalem verscheen, een parel, waarvan de bleekste straal nog schitterender is dan de diamant, waarvan de wetenschap, de roem en het genie de facetten zijn.

„Hoe is het nu met je, Christophorus?" vroeg zijn broeder Bartolomeüs lachend. „Wil je nu naar Spanje terug, zonder voet aan wal gezet te hebben?,'

„Zie en lees!" antwoordde Columbus somber.

Bartolomeüs nam den brief en las. Gebiedend verbood de stadhouder Ovanda, in naam des konings, Columbus te landen. Beproefde hij het de haven binnen te loopen, zoo zouden zijne vaartuigen vernield, zijne manschappen gevangen genomen worden.

Sprakeloos van woede over dezen ongehoorde tyrannie stond Bartolomeüs daar.

„Dat heeft Bobadilla nog bewerkt, alvorens naar Spanje terug te keeren" fluisterde Columbus, „hij draagt mij een onverzoenlijken haat toe en poogt mij op allerlei wijzen in 't ongeluk te storten,"

Men voer zijwaarts, op eenige mijlen van het land. De haven, waarnaar een ieder zoo verlangend had uitgezien, die het doel van den eindeloozen tocht was, lag voor hen; vanen wapperden, vlaggen en wimpels waren geheschen, doch het zoete genot, na wekenlang tusschen hemel en aarde gedobberd te hebben, voor 't eerst weer vasten grond onder de voeten te krijgen, was hun ontzegd.

Niet lang duurde het, of geweerschoten dreunden en eene vloot van vijf schepen verliet, fier en trotsch de haven.

„Zou men ons gevangen willen nemen?" vroeg Bartolomeüs.

„Dat geloof ik niet" hernam Columbus. „Ware dit hun plan, dan hadden wij immers ongestoord binnen kunnen loopen."

De schepen kwamen nader en nader; het eerste voerde de admiraalsvlag in top. Thans waren zij zoo dicht genaderd, dat de personen aan boord duidelijk te onderscheiden waren, rakelings voeren zij Columbus' schip voorbij. Het was Bobadilla, die met zijne dienaren naar Spanje overstak. Zij stonden allen op het dek geschaard en riepen Columbus hoonende groeten toe.

„Welkom, edele held, in 't nieuwe land!" riep een hunner.

„Waarom gaat gij niet aan wal, ontdekker?" riep een tweede.

„Stadhouder, koning, verrader!" klonk het uit Bobadilla's mond.

Een luid gelach ging op; de spotters vergenoegden zich in zijn leed. De matrozen dansten op het dek en schepten er een dierlijk vermaak in hem te beleedigen.

De bemanning van Columbus wilde hun met gelijke munt betalen, maar deze verbood hun zulks streng.

„Heeft David niet gezwegen, toen Semei hem lasterde" sprak hij rustig en waardig. Woorden vergaan als de wind en de golven der zee: Een is er, die ons oordeelt en *Hij* heeft gezegd :......"

„Voorspoedige reis en gelukkige landing, vrome heilige" riep Bobadilla hem nogmaals toe.

„Hij heeft gezegd" vervolgde Columbus kalm, „De wraak is Mij: Op Hem is mijne hoop gevestigd, Hij zal ons bijstaan!"

Hij wendde zich om en beval den stuurman meer noordwaarts koers te houden, daar de wind, die opstak, gunstig was.

„Voorspoedige reis en gelukkige landing" klonk het andermaal van Bobadilla's schip, dat oostwaarts zeilde en zich allengs meer en meer verwijderde.

„Wat te doen?" vroeg Bartolomeüs. „De matrozen zijn bek af en verlangen vurig aan land te stappen en uit te rusten en wij kunnen hun zulks niet kwalijk nemen!"

„Wij zullen noordwaarts zeilen, wellicht is daar eene haven, die wij kunnen bereiken en waar wij een toevluchtsoord vinden. Misschien ontdekken wij ook het goudland, waarover de Indianen spreken!"

De matrozen stelden zich tevreden met die hoop, Columbus' woord gold voor hen als onfeilbaar. En zoo voer het schip verder en verder noordoostwaarts, op slechts weinige mijlen van de kust.

„Het ware beter, zoo wij spoedig aan land kwamen; ik geloof, dat er storm aan de lucht is!"

Met deze woorden trad eenige uren later Bartolomeüs in de hut van Columbus, die ontsteld opsprong. Bartolomeüs' vermoeden bleek niet ongegrond te zijn. De wind was gaan liggen, de lucht was zoel en drukkend.

Bezorgd zag Bartolomeüs naar Columbus op en sprak: „Zoo ik mij niet vergis, hebben wij over een uur storm."

Met diepe smart rustte de blik van dezen laatste op zijne geliefde metgezellen, daarna op Fernando, zijn veertienjarigen zoon.

„Bobadilla is in volle zee!" fluisterde hij. „Wellicht is Ovanda thans barmhartiger en vergunt ons landing voor wij schipbreuk lijden!"

Opnieuw wendde hij het roer landwaarts. Maar nauwelijks was deze beweging opgemerkt, of de oorlogsvanen werden geheschen en een kanonschot waarschuwde Columbus voor zijne euveldaad.

„Heer der zee"! riep hij luid, en hief de handen smeekend omhoog, terwijl hij op de knieën nederzonk. „Onze eenige hoop is op U gevestigd, kom ons ter hulpe, opdat wij niet vergaan! „Houdt goeden moed, de Heer zal ons helpen!" troostte en bemoedigde hij zijne manschappen, met eene overtuiging, die bovennatuurlijk was.

„Stuur naar het noordwesten, de zee in, met de grootste snelheid!"

Zoo geschiedde het. De opstekende wind dreef hen met kracht vooruit; spoedig was alle land aan hun oog onttrokken.

„Alle zeilen reven!" beval Bartolomeüs. „De touwen verdubbelen, het noodanker gereed! Houdt u al-

Nieuwsberichten.

CURACAO.

Havennieuws.

In onze haven bevindt zich thans het italiaansche oorlogsschip *Dogali*, commandant ENRICO NICASTRO. Twee jaar geleden bezocht hetzelfde schip, deel uitmakende van een eskader onder admiraal CANDIANI, die zich thans in de chineesche wateren bevindt, ook onze haven.

De *Dogali* viel hier Zondagmorgen binnen en kwam van La Guayra. Deze oorlogsbodem meet 2400 ton, is bewapend met 19 kanonnen en bemand met 210 koppen.

Posterij.

Lijst van onafgehaalde en onbestelbaar bevonden brieven:

Miguel Bethencourt, Samuel Correa, Charles Mieg & Co., Delvalle & Correa, Herminia W. de van der Linde, H. C. Henriquez & Co. (2), Henrique Henriquez, Jacob Meyer, Emilio Reinhard [2], Mr. & Mrs. Isidor Senior, Isaac Sotton, W. J. G. Van der Veur, G. Winkel & Zonen.

Leger en Marine.

De kapt. M. VERKOUTEREN, van het reg. gren. en jagers, wordt voor drie jaren gedetacheerd bij de landmacht op Curaçao.

— De 1e luit. P. J. VAN DER MEER, van het 2e reg. vest.-art., vroeger te Curaçao in garnizoen, heeft detacheering gevraagd bij het O.-I. leger.

— De kapitein-luitenant ter zee J. B. SNETHLAGE, dienende als 1e officier aan boord van Hr. Ms. pantserdekschip *Zeeland* is met 16 Aug op non-act. gesteld en vervangen door den luit. ter zee 1e kl. G. A. DE COCQ.

Banda Orfeo.

De muziekuitvoering van Maandagavond, gegeven door de *Banda Orfeo*, trok vele menschen naar het plein Concordia te Pietermaai en bezorgde velen een genotvollen avond.

Liefdadigheids-Bazaar.

De Dames-Vereeniging *Eendracht maakt macht* maakt bekend, dat de Bazaar ten voordeele van armen, zieken en weezen zal gehouden worden op 6, 7 en 8 September a. s. in het voormalig schoolgebouw op den Berg.

Donderdag 6 September.

DES AVONDS TEN 8 URE.

Opening van den Bazaar door den HoogEd. Gestr. Heer Gouverneur.

Deze avond zal worden opgeluisterd door eene muziekuitvoering. Het gebouw zal om half 8 uur voor het publik worden opengesteld.

Entrée 25 ct. per persoon.

Vrijdag 7 September.

De Bazaar zal geopend zijn van 6 tot 10 uur. Van 6 tot 8 uur geen muziek.

Zaterdag 8 September.

De Bazaar zal geopend zijn van 7 tot 10 uur. Op dezen avond zal er ook eene muziekuitvoering plaats hebben.

Op de verschillende artikelen kan tot Zaterdagavond geboden worden, waarna zij aan den hoogsten bieder worden afgestaan.

Maandag 10 September.

Van 10 uur v. m. tot 4 uur n. m. zal er gelegenheid zijn om de gekochte goederen te doen afhalen tegen contante betaling.

Het Bestuur van de Vereeniging *Eendracht maakt macht* maakt bekend, dat de verloting plaats zal hebben op Woensdag 12 September des avonds om 7 uur.

W. M. Bennebroek Gravenhorst ✠

Te Brooklyn in de Vereenigde Staten van Noord-Amerika is den 14den Augustus overleden de Heer W. M. BENNEBROEK GRAVENHORST, oud-gezaghebber van Aruba, nederlandsch consul te New-York en ridder in de orde van Oranje-Nassau.

De overledene bereikte den ouderdom van 64 jaar.

Venezuela.

Tot commandant van het oorlogsschip *Totumo* is benoemd de Heer W. H. TAYLOR, die Curaçaonaar is en vroeger handels-agent was van Venezuela op ons eiland.

Colombia.

Uit officieele berichten deelt *El Imparcial* mede, dat de generaal der opstandelingen URIBE URIBE zich aan de gouvernements-troepen heeft overgegeven te San Vicente Chucuri. Ook zijn gevangen genomen SOTO, VARGAS SANTOS en CARLOS DELGADO.

Het protocol, waarbij de vrede hersteld wordt tusschen Colombia en Ecuador, is door de presidenten der beide staten onderteekend.

Ingezonden Mededeelingen.

Passiespel te Oberammergau.

Menigeen zal er prijs op stellen trouwe afbeeldingen te bezitten van het Passiespel te Oberammergau. Daar hiermee vaak bedrog is gepleegd, behoudt het gemeentebestuur van Oberammergau zich de uitgave van photographiën voor. Bij den boekhandelaar Henri Coebergh te Haarlem nu, en bij hem uitsluitend, zijn photographieën te krijgen, met den gemeentestempel van Oberammergau voorzien.

EMULSION DE SCOTT.

El que suscribe, Dr. en Ciencias Médicas de la Universidad de Caracas, certifica: que hace varios años usa la "Emulsión de Scott" preparada por los señores Scott & Bowne de Nueva York.

Los resultados obtenidos con dicho medicamento han sido magníficos en los casos de escrofulósis, debilidad, desarrollo tardío y en general siempre que ha habido imperfección ó deficiencia en los procesos nutritivos, *especialmente en la infancia.*

ELADIO A. LUGO.

La Semana Cristiana Ilustrada.

Recomendamos á nuestros lectores esta importante y hermosa publicación que contiene en cada número las vidas de los santos de la semana ilustradas con magníficos grabados. En cada hogar cristiano debe leerse esta revista.

Precio de suscripción por un año 8 fr. 50 (ó 10 pesetas). Dirigirse á los señores Popelin Hnos., 3 rue Séguier, Paris.

El pago de la suscripción puede verificarse también con 180 estampillas usadas de Curaçao por el término de un año.

BUITENLAND.

Rome. — Te Rome werd de tijding van den moord op koning Humbert in den vroegen ochtend door de bladen bekend.

Mgr. De Angelis nam op zich, den Paus ermede in kennis te stellen.

De prelaat trad het slaapvertrek van Z. H. binnen en vond den H. Vader reeds ontwaakt. Met veel voorzorg verhaalde hij eerst, dat er weder een aanslag op koning Humbert had plaats gehad. (Men weet, dat er ook in April 1897 een werd gepleegd, door Acciarito, waarbij Humbert werd gewond).

De Paus vroeg dadelijk, of de wond ernstig was.

„Ze is zeer bedenkelijk," antwoordde Mgr. De Angelis.

De aarzeling in de stem van den prelaat ontging de scherpe opmerkingsgave van Leo XIII niet. Hij begreep alles.

's Pausen ontroering was zoodanig, dat hij de eerste oogenblikken bijna geen woord kon uitbrengen. Toen de eerste aandoening wat bedaard was, drukte Z. H. de diepe smart uit, die hem deze gruwelijke misdaad inboezemde.

De Paus liet dadelijk zijn kamerdienaar roepen, die hem moest kleeden, en ontbood kardinaal Rampolla, wien hij opdroeg onmiddellijk een telegram van rouwbeklag te zenden, te adresseeren aan prinses Clothilde, zuster des konings.

Als teeken van rouw deed de Paus dien dag alle audienties afzeggen.

Frankrijk.—De parijsche correspondent van de *Tel.* schrijft:

Het doel der delegatie der Zuid-Afrikaansche republieken is, in Frankrijk, zoo het kan, officieele medewerking te verkrijgen, om de zaak van hun vaderland aan een internationale arbitrage te onderwerpen, aan welker uitspraak de regeeringen der beide Republieken zich onvoorwaardelijk zouden houden.

Het onderhoud, dat de gedelegeerden met den heer Delcassé, minister van binnenlandsche zaken, hebben gehad, moet hierover geloopen hebben, en een tweede onderhoud, met den minister-president Waldeck-Rousseau, zal waarschijnlijk worden toegestaan.

Het is nog niet bekend, of president Loubet de gedelegeerden officieel zal ontvangen. De mogelijkheid is nog niet uitgesloten. Daar de nationalistische partij de in Frankrijk zooveel sympathie wekkende zaak der Boeren tot de hare wil maken en alleen door de nog altijd weifelende houding van Rusland in een positief optreden verhinderd wordt, zullen ook politieke overwegingen van inwendigen aard ten deze de Fransche regeering van thans moeten leiden. Een krachtige actie van de zijde des volks zou een zeer sterke moreele pressie op het tegenwoordige ministerie kunnen uitoefenen.

---

len aan den hoofdmast vast, zoo het mocht bliksemen!" gebood Columbus, die thans alle kracht had teruggevonden.

Doodsche stilte heerschte in het rond. Eene zwarte wolk vertoonde zich aan den gezichteinder. De zeilen hingen slap en het was drukkend heet. Een hevige wind stak op, doch spoedig sloeg deze over in een storm die elke seconde heviger werd. In eene halve minuut geleek de zee een woeste chaos van schuimende, torenhoog opspattende en met donderend geraas neervallende golven, die kookten en bruisten. Weerloos werd het vaartuig den golven prijs gegeven, door den woedenden orkaan voortgedreven, verder, altijd verder — tot zijn geluk — dieper de zee in, in plaats van landwaarts, waar het zijn wissen ondergang tegemoet zou ijlen. Een groote golf veegt plotseling het dek schoon, het schip dreigt in den bodem van den oceaan te verzinken. Maar slechts één oogenblik, want andermaal verheft 't zich en dobbert als een notedop op de baren.

„'t Kan niet lang meer duren!" zuchtte Columbus. Al de zware stormen, die hij had meegemaakt, waren niets, vergeleken bij dezen geweldigen tropischen cycloon, zooals men dien wervelwind pleegt te noemen.

Niet één oogenblik echter was hem de moed ontzonken. Hij voelde zich vrij van zonde en schuld, was zich bewust van zijne goede bedoeling en hief het hoofd blijmoedig omhoog.

„Hoiho! een schip!" riep eensklaps Bartolomeüs met ontzetting uit. Gelijktijdig doorkliefde een vurige bliksemstraal de lucht en hulde alles in eene zee van licht. Vijf schepen kampten, op een duizend meter afstand tegen de woedende golven. Columbus had ze herkend; het waren die van Bobadilla.

Een gekraak, alsof de aarde barstte, een hevig gegil en...... verzonken waren zij in den afgrond.

Dat was het einde van Bobadilla, die, korf te voren, nog zoo stoutweg had beweerd: „*Ik* gebied over de zee!"

„God zij ons genadig!" riep Columbus en met hem ieder zijner manschappen. De dood stond ook hun voor oogen, maar...... redding zou opdagen. Allengskens bedaarde de storm, de schemering viel in.

Nog lang stond Columbus op het dek, vruchteloos beproevende den ongelukkigen hulp te verleenen. Stangen en stukken hout dreven aan, doch geen spoor van menschen. Zij allen waren eene prooi der golven geworden.

„God heeft geoordeeld en gestraft!" sprak Columbus ernstig. „Hij heeft ons wondervol gered en zal ons ook verder bijstaan."

En nu wendde men andermaal den steven kustwaarts, maar niet naar de haven van Santo Domingo, meer noodwaarts. Zoo gebeurde het, dat Columbus dezen keer het *vasteland* van Amerika betrad, waar hij tot nu toe immer eilanden ontdekt had. Niet lang daarna bereikte hij Veragua, het goudland.

Zoo werd de nederige door God hoog verheven, terwijl de trotsche door Hem gestraft en vernietigd werd op 't oogenblik, dat deze den dienaar Gods wilde schaden en verdelgen!

Spanje. — Uit San Sebastian wordt gemeld, dat de Spaansche regeering in een moeilijk parket is gebracht door den bekenden Franschen nationalistischen agitator Déroulède, die daar eenige maanden geleden zijn verblijf heeft gevestigd. Sedert dien tijd is San Sebastian als het ware een Mekka voor nationalistische pelgrims geworden. Deputaties van den Parijschen gemeenteraad, Orleanisten en Fransche Katholieken zijn gekomen, om sympathie in den vorm van adressen en feesten te betuigen aan den banneling, die zorgvuldig wordt bewaakt door Fransche detectives en commissarissen van politie van over de grens.

De inwoners van San Sebastian en de plaatselijke autoriteiten zijn zeer ingenomen met dezen voortdurenden toevloed van bezoekers en zij hebben den banneling veel attenties bewezen. Zelfs heeft de burgemeester hem ten stadhuize laten teekenen in het „vergulde boek," waarop vreemde vorsten hun hand plaatsen.

Déroulède verliet San Sebastian op den dag van de aankomst van den koning van Spanje, de koningin-regentes en het hof. Den volgenden dag keerde hij terug en liet zich toen niet zeer eerbiedig uit over de bezoekers van den vorigen dag. Daarop heeft hij een aanzegging gekregen, dat hij zich wat kalmer moest gedragen, wanneer hij in het vervolg gastvrijheid wenschte te genieten.

China.—De *Köln. Volkztg.* bevat mededeelingen van een missionaris, die den 26en Mei uit China was vertrokken, over de oorzaken van de onlusten in China. Hij noemde de keizerin oorzaak van den geheelen opstand; zij toch had in vereeniging met hare ambtenaren sedert jaren reeds bij de mandarijnen en het volk haat tegen de vreemdelingen gekweekt en aangewakkerd. Door een hoogen mandarijn werd haar de raad gegeven aan de Europeanen toe te geven, totdat China voor den oorlog gereed zou zijn. Sedert 1898 heeft China zich zeer sterk toegerust. Toen eindelijk Italië met het verlangen naar gebiedsuitbreiding voor den dag kwam, zond de keizerin een geheim decreet aan alle gouverneurs en onderkoningen, waarin hun werd gelast, zich met alle macht tot den strijd voor te bereiden. Zoodra weder een vreemde mogendheid China wilde binnendringen, moest elk gouverneur terstond den strijd beginnen, zonder eerst te Peking om raad gevraagd te hebben. Verschillende gouverneurs in 't bijzonder die van Sjantoeng riepen hierop de Boxers ter hulp. Intusschen zal de keizerin niet veel genieten van de vruchten van haar arbeid, daar de beweging te vroeg is uitgebroken.

— Van alle berichten, die in deze week over China zijn aangekomen, is wel het voornaamste, dat Rusland aan China den oorlog heeft verklaard en alle diplomatieke betrekkingen tusschen beide staten zijn afgebroken. Voorts zijn de Boxers uit Peking verdreven en belegeren de verbonden troepen het keizerlijk paleis.

Transvaal. Wanneer men de berichten uit Zuid-Afrika leest, zou men allicht geneigd zijn de zaak duister in te zien voor de Boeren. Men zij echter niet al te pessimistisch. Vooreerst zijn, zooals we bij ondervinding weten, de Engelsche telegrammen altijd sterk gekleurd, tweedens begonnen de bewegingen der Engelschen in dezen oorlog steeds met succes, doch eindigden ellendig en derdens *moet* Botha nu terugtrekken om niet door eene geweldige overmacht verpletterd te worden in het vrij vlakke terrein tusschen Middelburg en Pretoria en tevens om eene goede samenwerking met De Wet te krijgen. Deze krijgt steeds meer gelegenheid om Roberts' verbindingen af te snijden, als Botha de Engelschen al verder en verder van Pretoria lokt. Een blik op de kaart is voldoende om te begrijpen, dat De Wet zonder moeite de spoorwegverbindingen langs den Vrijstaat en Natal kan vernielen. In de omstreken van Johannesburg naderen deze lijnen elkander, en de afstand tusschen beide is daar nauwelijks 30 KM.

Zoo ziet men, dat aan het aanvankelijk schijnbaar succes der Engelschen niet al te veel waarde dient gehecht te worden.

— Wanneer het telegrafisch bericht uit Kaapstad vertrouwbaar is, dan bevindt zich Roberts thans te Belfast op eenige mijlen afstands van Machadodorp en zijn daar ook samengekomen Buller, French en Pole Carew. Ook zou generaal Olivier gevangen zijn genomen en moeten in een gevecht met Botha de verliezen der Engelschen groot zijn geweest. Luitenant Cordua, die een aanslag op het leven van Roberts beraamde, is op bevel van dezen te Pretoria gefusileerd.

Advertentien.